

PÍSEŇ PÍSNÍ

Nejkrásnější píseň
z písní Šalomounových.

1

Ona

Kéž by mne zlíbal polibky svých úst –
nad víno lahodná jsou milování tvá!

2

Oleje tvé tolik lahodně voní,
jak olej se line jméno tvé –
to proto tě panny milují.

3

Vezmi mě s sebou, poběžíme,
do svých pokojů kéž uvede mě král!

4

Veselit a radovat se budeme z tebe,
nad víno vychutnáme milování tvá –
ach, po právu tě milují!

Snědá jsem, a jsem líbezná,
dcery jeruzalémské,

5

tak jako stany Kedarských,
jak baldachýny Šalomounovy.

Nehledte na mne, že snědá jsem,
to slunce se do mne opřelo!

6

Synové matky mé v hněvu proti mně
přikázali mi hlídat vinice,
svou vlastní vinici však nehlídala jsem.

Pověz mi ty, kterého z duše miluji,
kde paseš stáda svá,

7

kde o polednách uléháš?

Proč zahalená bloudit mám
kolem tvých druhů a jejich stád?

On

Nevíš-li sama, ty nejkrásnější z žen,
jen vyjdi v patách ovečkám
a svoje kůzlátka nech pást
tam, kde pastýři mají stan.

8

9 Ke klisně z faraonových spřežení
 tě, moje lásko, přirovnám.
 10 Náušnice zdobí líce tvé,
 tvé hrdlo korále.
 11 Zlaté náušnice uděláme ti
 se stříbrnými přívěsky!

Ona

12 Dokud král na svém lůžku hoduje,
 vůni vydává můj nard.
 13 Svazkem myrhy je mi milý můj,
 když na mých prsou spočívá.
 14 Trsem heny je mi milý můj
 na vinicích v En-gedi.

On

15 Ach, jak jsi krásná, lásko má,
 ach, jak krásná, oči máš jako holubičky!

Ona

16 Ach, jak jsi krásný, milý můj,
 jak jsi líbezný!

On

17 Naše lože se zelená,
 cedrové krovy má náš dům,
 naše trámy jsou z cypřišů.

Ona

1 **2** Já jsem ta růže šáronská,
 jsem lilie v dolinách.

On

2 Jako lilie mezi bodláky,
 tak je má milá mezi dívkami.

Ona

3 Jako jabloň mezi stromy lesními,
 tak je můj milý mezi mládenci.

- V jeho stínu sedím s rozkoší,
jeho ovoce mým ústům lahodí.
Kéž mě uvede do síně hodovní,
praporem své lásky kéž mě zaštití! 4
- Osvěžte mě rozinkami,
posilněte mne jablky,
neboť jsem láskou nemocná.
Jeho levice pod hlavou mou 5
a pravicí mě objímá. 6
- Zapřísahám vás, dcery jeruzalémské,
při srnách, při laních divokých:
Neprobouzejte, nerozněcujte lásku,
dříve než sama bude chtít. 7
- Slyšte – můj milý! Hle – už se blíží,
přes hory skáče, spěchá přes kopce! 8
Srci či kolouchu můj milý podobá se. 9
Hle, za naší zídkou už se zastavil,
mezerami se dívá, škvírami nahlíží!
- Můj milý ozval se a ke mně promluvil: 10
- On*
- Vstaň, lásko má, má překrásná, a pojd!
Hle, zima už skončila, 11
průtrž přestala a je pryč.
Kvítí se ukazuje po zemi, 12
čas prozpěvování je tu,
hlas hrdličky zní po kraji.
Fíkovník nasýtil své plody mízou, 13
révový květ svou vůni vydává:
Vstaň, lásko má, má překrásná, a pojd!
Holubičko má v rozsedlinách skalních, 14
ve skrýši nad srázem,
dopřej mi spatřit svůj obličej,
svůj hlas mi dopřej uslyšet.

Tvůj hlas je tolik lahodný,
tvůj obličej tak líbezný!

Sbor

15 Pochyťte nám lišky,
ty lišky maličké,
co na vinicích nám škodí,
když kvetou naše vinice!

Ona

16 Můj milý je můj a já jsem jeho,
když pase v liliích.

17 Ještě než s vánkem přijde den
a rozprchnou se stíny,
vrať se, můj milý!
Srnici či kolouchu se podobej
na horách béterských!

3

1 Na lůžku jsem toužila za nocí
po tom, kterého z duše miluji.
Hledala jsme ho, ale nenašla.

2 A tak už vstanu a město prochodím,
pátrám po ulicích i náměstích
po tom, kterého z duše miluji.
Hledala jsem ho, ale nenašla.

3 Našli mě strážníci, co město obcházejí:
– Viděli jste toho, kterého z duše miluji?

4 Jen jsem je minula, našla jsem
toho, kterého z duše miluji!
Držím se ho pevně, už ho nepustím,
dovedu ho do domu svojí matičky,
ukážu mu svůj rodný pokojík!

5 Zapřísahám vás, dcery jeruzalémské,
při srnách, při laních divokých:
Neprobouzejte, nerozněcujte lásku,
dříve než sama bude chtít.

Sbor

Kdopak to z pouště přichází 6
 jako když vzhůru stoupá dým?
 Prodchnutá myrhou a kořením,
 celičká voní dálkami.

Ona

Hle, jeho lože, lože Šalomounovo! 7
 Šedesát hrdinů okolo stojí,
 hrdinů z Izraele největších.

Ti všichni mečem vládnou, 8
 k boji vycvičení jsou,
 proti jakékoli hrozbě noční
 každý opásán mečem svým.

Král Šalomoun si pořídil nosítka, 9
 ze dříví Libanonu je nechal udělat.

Jejich sloupy zhotovil ze stříbra, 10
 k nim pak nebesa ze zlata.
 Čalouněná byla purpurem
 a vnitřek celý obložen
 láskou jeruzalémských dcer.

Vyjděte a pohleďte, dcery sionské, 11
 na krále Šalomouna s korunou,
 již jeho matka zdobí jej
 v den jeho svatební,
 v den, kdy má v srdci veselí!

On
4

Ach, jak jsi krásná, lásko má, 1
 ach, jak jsi krásná!

Tvé oči pod závojem jsou jako holubičky,
 tvé vlasy jako stádo koz,
 jež sbíhá z gileádských hor.

Tvé zuby jsou jak stádo ovcí skvoucích, 2
 když vycházejí z koupadla:

- jak párky dvojčat kráčejí,
 ani jediné nechybí.
 3 Jako karmínová šňůrka jsou tvé rty,
 tvá ústa tolik líbezná!
 Jak plátky granátových jablek
 jsou pod závojem spánky tvé.
 4 Jako věž Davidova je tvoje šíje,
 jak zbrojnice se tyčící;
 na tisíc štítů je na ní zavěšeno,
 pavézy všech mužů udatných.
 5 Dvojice prsů tvých dvojice kolouchů je,
 srnčí dvojčátka,
 jež pasou se v liliích.
- 6 Ještě než s vánkem přijde den
 a rozprchnou se stíny,
 na horu myrhy vyjdu si,
 na pahorek vonných koření.
- 7 Celá jsi krásná, lásko má,
 jsi dokonalá, bez vady!
- 8 Se mnou z Libanonu nevěsto má,
 se mnou z Libanonu kéž bys šla!
 Z vrcholku Amanu by ses rozhlédla,
 z vrcholku Seníru, z Hermonu,
 z doupat lvů, z těch leopardích hor.
- 9 Srdce mé zajalas, má drahá nevěsto,
 srdce mé zajalas jediným pohledem,
 řetízkem jediným na hrdle svém.
- 10 Ach, jak jsou krásná milování tvá,
 má drahá nevěsto!
 Nad víno lahodnější jsou milování tvá,
 vůně tvých olejů nad všechny balzámy.
- 11 Tvé rty, má nevěsto, kanou nektarem,
 mléko a med máš pod jazykem,
 libanonská vůně jak šatem halí tě.

Zahrada zamčená jsi, má drahá nevěsto, 12
 studnice zamčená, pramen zapečetěný.
 Tvé údy jsou sadem jabloní granátových 13
 s rozkošným ovocem,
 s henou a nardem,
 s nardem a šafránem, 14
 s puškvorcem a skořicí,
 se všelijakým kořením,
 s myrhou a aloí
 a nejlepšími balzámy.
 Jsi pramen zahradní, studnice živých vod, 15
 bystřina proudící z libanonských hor!

Ona

Zvedni se, větříku severní, 16
 ach, jižní vánku, přijď!
 Prožeň se mojí zahradou,
 ať její balzámy zavanou.
 Můj milý ať přijde do své zahrady,
 její rozkošné ovoce ať okusí!

On

5

Do zahrady své vcházím, má drahá nevěsto, 1
 sbírám svou myrhu i své koření,
 svou plástev medu jím,
 své víno i mléko popíjím.

Sbor

Jen jezte, přátelé, a pijte,
 milováním se opijte!

Ona

Spím, ale mé srdce bdí. 2
 Slyšte – už klepe můj milý!

On

Otevři, má drahá, láska má,
 holubičko má, má dokonalá!

Hlavu mám rosou pokrytou,
kadeře plné nočních krůpějí!

Ona

- 3 Košili jsem si už svlékla,
mám se snad oblékat?
Nohy jsem si už myla,
snad špinit si je mám?
- 4 Můj milý protáhl ruku otvorem,
mé útroby se pro něj zachvěly.
5 Milému svému jsem vstala otevřít,
z mých rukou myrha stékala,
myrha kanula z prstů mých
až na rukojeť závory.
- 6 Milému svému jsem otevřela,
můj milý však zmizel, odešel –
duše mě opustila spolu s ním!
Hledala jsem ho, ale nenašla,
volala jsem ho, a on se neozval.
- 7 Našli mě strážníci, co město obcházejí,
surově zbili mě a zranili.
I šaty z ramenou mi strhli
ti strážci hradební.
- 8 Zapřísahám vás, dcery jeruzalémské,
najdete-li mého milého, co mu povíte?
Že jsem nemocná láskou!

Sbor

- 9 Čím je tvůj miláček zvláštní,
ty nejkrásnější z žen?
Čím je tvůj miláček zvláštní,
že nutíš nás k přísaze?

Ona

- 10 Můj milý září jako rubíny,
vyjímá se mezi tisíci!

Jeho hlava je zlato nejčistší, vlnité kadeře jak černí havrani.	11
Jeho oči jsou jako holoubci mezi vodními potůčky; v mléce se koupají vsazené jako klenoty.	12
Jeho tváře jsou jak záhon koření, jak pokladnice voňavek.	13
Jeho rty jsou jako lilie myrhou kanoucí.	
Jeho paže – zlaté pruty osázené chryzolyty.	14
Jeho břicho – plát slonoviny pokrytý safíry.	
Jeho stehna – mramorové sloupy na zlatých podstavcích.	15
Jako Libanon je pohledný, jak cedr ztepilý.	
Jeho ústa jsou nejsladší, celý je tolik žádoucí!	16
Takový je můj milý, takový můj druh, dcery jeruzalémské!	

Sbor

6

Kam odešel tvůj miláček, ty nejkrásnější z žen? Kam se obrátil tvůj miláček, abychom jej s tebou hledali?	1
--	---

Ona

Můj milý sešel do své zahrady k záhonům koření, aby své stádo pásł v zahradách a sbíral lilie.	2
Já patřím svému milému a můj milý je můj, když pase v liliích.	3

On

- 4 Jak Tirsa jsi krásná, lásko má,
jak Jeruzalém líbezná,
jak hvězdné šiky úchvatná!
- 5 Své oči odvrát' ode mě,
vždyť už jsem jimi přemožen!
Tvé vlasy jsou jak stádo koz,
jež sbíhá z gileádských hor.
- 6 Tvé zuby jsou jak stádo ovcí březích,
když vycházejí z koupadla:
jak párky dvojčat kráčejí,
ani jediné nechybí.
- 7 Jak plátky granátových jablek
jsou pod závojem spánky tvé.
- 8 Byť na šedesát bylo královen,
konkubín osmdesát
a panen bezpočtu,
jediná je však holubička má, má dokonalá,
své matky dcera jediná,
svoji rodičkou hýčkaná!
- 9 Když na ni pohlédnou, dívky jí blahořečí,
královny i konkubíny chválu vzdávají:

Sbor

- 10 Kdopak to září jako jitřenka?
Jak luna překrásná,
čistá jak záře sluneční,
jak hvězdné šiky úchvatná!

On

- 11 Do sadu ořešáků sešel jsem
spatřit, co raší v údolí,
zda pučí réva, pohlédnout,
jabloně granátové zda rozkvetly.
- 12 A hle, než nadál jsem se,
posadila mě do vozů knížecích!

Sbor

Dokola, dokola, Šulamitko! 13
 Dokola, dokola, ať si tě prohlédnem!
 Copak vidíte na Šulamitce,
 když mezi námi tancuje?

On

7

Jak krásné jsou v sandálech krůčky tvé, 1
 dcero knížecí!
 Křivky tvých boků jako šperky
 mistrnou rukou tepané.
 Pupek tvůj – číše okrouhlá, 2
 kořeněné víno v ní nikdy nechybí!
 Podbříšek tvůj – kupka pšenice
 ztrácející se v liliích.
 Dvojice prsů tvých dvojice kolouchů je, 3
 srnčí dvojčátka.
 Tvá šíje, věž z kosti slonové. 4
 Tvé oči – rybníky chešbonské
 při bráně Bat-rabim.
 Tvůj nos jak libanonská věž
 k Damašku hledící.
 Tvá hlava vysoko jak Karmel tyčí se, 5
 kadeře ti z hlavy jak roucho splývají –
 král je polapen v těch pramíncích!
 Jak krásná jsi, jak půvabná, 6
 láska, ve svých rozkoších!
 Tvá postava se palmě podobá, 7
 tvé prsy hroznům datlovým.
 Dovol mi prosím na palmu šplhat, 8
 její ovoce vzít do dlaní.
 Tvé prsy kéž jsou mi hrozny vína,
 tvůj dech ať voní jabloní,
 tvé polibky ať jsou mi vínem lahodným! 9

Ona

K mému milému už to víno proudí,
plyne mi po rtech, po zubech^a.

10 Já patřím svému milému
a jeho touha patří mě!

11 Pojd', milý můj, do polí pojdme,
mezi trsy heny budem nocovat!

12 Ráno si přivstaneme, k vinicím zamíříme,
zda pučí réva, se půjdem podívat,
révové květy zda se již otvírají,
zda kvete granátový sad –
tam ti své milování dám!

13 Milostná jablíčka^b svou vůni vydávají,
na našem prahu všechny rozkoše,
nové i staré, čekají –
pro tebe, milý můj, jsem je šetřila!

1 **8** Kéž bys mi býval rodným bratrem,
z prsou mé matky kojeným!
To bych tě na setkání směle políbila
a nikdo by se na mě za to nezlobil.
2 Vést bych tě mohla, odvést si tě
do domu své matky, své rodičky.
Kořeněným vínem opojila bych tě,
moštem z granátových jablek svých.
3 Jeho levice pod hlavou mou
a pravicí by mě objímal.

4 Zapřísahám vás, dcery jeruzalémské,
neprobouzejte, nerozněcujte lásku,
dříve než sama bude chtít!

Sbor

5 Kdopak to z pouště přichází,
se svým miláčkem v objetí?

Ona

Pod jabloní jsem tě vzbudila,
 tam, kde tě počala matka tvá,
 tam, kde počala tvá rodička.
 Jak pečet' na srdce si mě vtiskni,
 jak pečet', co nosíš na paži.

6

Láska je silná jako smrt,
 vášně neúprosná jako hrob.
 Její plameny šlehají
 žářem nejprudším^e.

Lásku neuhásí spousty vod,
 neodplaví ji říční proud.
 Kdo by lásku chtěl za celé jmění pořídít,
 jedině by se zesměšnil!

7

Sbor

Sestřičku malou máme,
 ještě je bez prsou.
 Co s naší sestrou uděláme,
 až námluvy jí započnou?

8

Je-li hradbou,
 cimbuří stříbrné na ní postavíme,
 je-li však branou,
 zatarasíme ji deskou cedrovou!

9

Ona

Já hradbou jsem
 a prsy mé jsou věže.
 Očima až na mě spočine,
 bude spokojen.

10

On

Vinici měl Šalomoun v Baal-hamonu
 a tu vinici pronajal vinařům.
 Za její úrodu každý z nich
 odvádět musel tisíc stříbrných.

11

12 Má vinice je ale jenom má!
Měj si, Šalomoune, ten tisíc svůj –
dvě stě z něj musíš dát hlídačům!

13 Ty, jež prodléváš v zahradách,
mí druhové touží uslyšet tvůj hlas.
Kéž ho uslyším právě já!

Ona

14 Pospěš, můj milý!
Srnci či kolouchu se podobej
na horách koření!